

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Martiny Kasíkové a soudců JUDr. Václava Nekoly a JUDr. Evy Kratzerové ve věci

oprávněně: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinně: J [redacted] K [redacted], narozená dne [redacted]
bytem H [redacted], [redacted] K [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Mendíků 1396/9, 140 00 Praha 4

o exekuci

o odvolání oprávněné proti usnesení Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 22. 11. 2018, č. j. 84 EXE 1974/2016-87

takto:

- I. Usnesení soudu I. stupně se potvrzuje.
- II. Oprávněná je povinna zaplatit povinné na náhradu 100 % nákladů odvolacího řízení částku 9 474,30 Kč, k rukám Mgr. Petra Němce, advokáta, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 22. 11. 2018, č. j. 84 EXE 1974/2016-87, rozhodl Okresní soud v Kutné Hoře (dále jen „soud I. stupně“), že se zastavuje exekuce na majetek povinné nařízená pověřením Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 27. 12. 2016, č. j. 84 EXE 1974/2016-14 (výrok I.), uložil oprávněné povinnost do tří dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit povinné k rukám jejího zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 10 865,80 Kč (výrok II.) a dále do tří dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit JUDr. Dalimilu Míkovi, LL. M., soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Klatovy, sídlem Za Beránkem 836, 339 01 Klatovy II, náhradu nákladů řízení ve výši 23 837 Kč (výrok III.).
2. Své rozhodnutí soud I. stupně odůvodnil tím, že parametry smluvních podmínek uzavřené smlouvy o úvěru jsou v rozporu s dobrými mravy a naplňují ve směrodatných rysech kritéria vymezená v nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11. V situaci, kdy byl povinné jako dlužníkovi poskytnut úvěr ve výši 29 000 Kč s tím, že měla vrátit peněžní prostředky ve výši 80 568 Kč, tedy navýšené o 51 568 Kč, úvěr byl úročen úrokovou sazbou 126,58 % ročně, což zjevně překračovalo nejvyšší úrokové sazby v daném čase a místě obvyklé, povinnosti byly zajištěny propracovaným, avšak v celém kontextu nepřiměřeným systémem smluvních pokut, RPSN činila 126,58 %, se jedná jednoznačně o neadekvátní plnění. Soud I.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

stupně dále zkoumal platnost uzavřené rozhodčí smlouvy a shledal, že úvěrová i rozhodčí smlouva jsou ve svém celku postiženy kolizí s dobrými mravy, a to s ohledem na specifické okolnosti podoby konkrétních závazků dlužníka, včetně těch, jež mají „sankční“ povahu, zakomponovaných do úvěrové smlouvy. Pokud samotný hmotněprávní závazek neodpovídá zásadě dobrých mravů i proporcionality, pak i následná rozhodčí smlouva je neplatná. V takovém případě pak nebyla dána pravomoc rozhodce k vydání vykonávaného rozhodčího nálezu. Vzhledem k tomu, že nebyla spotřebiteli jako slabší smluvní straně poskytnuta ochrana v rozhodčím řízení, je třeba mu poskytnout soudní ochranu v exekučním řízení. Na základě výše uvedeného soudu I. stupně nezbylo než exekuci ve smyslu § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) zastavit, neboť exekuce byla nařízena na základě nevykonatelného exekučního titulu.

3. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně podle § 89 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“). Skutečnost, že exekuce musela být zastavena, nelze přičítat k tíži povinné, neboť v situaci, kdy vydaný rozhodčí nález nikdy nebyl způsobilým exekučním titulem, neměla povinná od počátku z titulu předmětného rozhodčího nálezu žádnou povinnost, a proto ji ani nemohla porušit a nést procesní zavinění za zastavení exekuce (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1707/17 ze dne 20. 12. 2017). Procesní vinu na zastavení exekuce tak nese oprávněná. Soud I. stupně proto soudnímu exekutorovi přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči oprávněné ve výši uplatněné. Ze shodných důvodů má právo na náhradu nákladů řízení i procesně úspěšná povinná. Pro stanovení tarifní hodnoty je rozhodná výše peněžitého plnění, která v tomto případě činí 181 763,45 Kč (nedoplatek na splátkovém kalendáři 66 854 Kč, smluvní pokuta dle čl. 12.1. odst. a), b), čl. 12.5. smluvních ujednání 20 298 Kč, kapitalizovaná smluvní pokuta ke dni 27. 12. 2016 ve výši 80 927,45 Kč dle čl. 12.7. smluvních ujednání, náklady nalézacího řízení 13 684 Kč). Za úkon právní služby při tarifní hodnotě 181 763,45 Kč náleží dle § 7 bod 5 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) odměna 4 190 Kč. Náhrada nákladů řízení tedy činí 10 865,80 Kč a tvoří ji odměna advokáta podle advokátního tarifu ve výši 8 380 Kč (2 x 4 190 Kč) a paušální částka náhrady hotových výdajů 600 Kč (2 úkony po 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, DPH 21 %.
4. Proti usnesení podala oprávněná včasné odvolání, ve kterém namítala, že soud I. stupně nesprávně právně posoudil danou věc. Závěry rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11 či sp. zn. III. ÚS 4084/12, nelze na tuto věc aplikovat, když Ústavní soud posuzoval zcela odlišné případy a zabýval se především skutečnostmi, zda byl rozhodce vůbec oprávněn rozhodovat a zda byla sjednána jeho pravomoc. Tato rozhodnutí, stejně jako i rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 1945/2010, se vztahují k rozhodčím doložkám, které byly upraveny ve smluvních podmínkách úvěrových smluv, a tyto úvěrové podmínky byly shledány neplatně sjednané. Zde však jde o případ, kdy mezi oprávněnou a povinnou byla uzavřena samostatná rozhodčí smlouva. Závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, o tom, že neplatnost smlouvy o úvěru nezpůsobí neplatnost rozhodčí smlouvy, kromě situací, kdy důvod neplatnosti ob stojí samostatně i jako důvod neplatnosti rozhodčí smlouvy, nebyl nikdy zpochybněn. Žádný soud se nijak nevypořádal s tímto rozhodnutím, nepolemizoval s ním, a to je tak stále platné a použitelné. Dále oprávněná odkázala na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, podle něhož není exekuční soud oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, nepřihlíží ani k vadám nalézacího řízení, avšak v dané věci soud I. stupně tak nesprávně učinil. Povinná ve smlouvě o úvěru stvrdila svým podpisem i to, že souhlasí se smluvními ujednáními, týkajícími se úroku, RPSN a smluvních pokut, ničeho nenamítala a naopak poskytnuté finanční prostředky přijala a zavázala se je splatit za podmínek uvedených ve smlouvě o úvěru. Pokud neměla zájem o poskytnutí peněžních prostředků za uvedených podmínek, nemusela v souladu se zásadou autonomie vůle smlouvu o

úvěru uzavírat a mohla požádat o poskytnutí finančních prostředků jinou osobu. Výše úroku, RPSN a smluvních pokut jsou zcela přiměřené a odpovídající jejich významu. Povinná měla při uzavírání smlouvy dostatek časového prostoru k tomu, aby se smluvními ujednáními seznámila, což stvrdila svým podpisem na smlouvě. Nelze pojmát ochranu spotřebitele jako nejvyšší právní princip, který je možno aplikovat zcela neomezeně, když nelze zanedbávat zásadu proporcionality. Pokud jde o institut smluvní pokuty, je jedním z právních prostředků zajištění závazků, jeho účelem je donutit dlužníka ke splnění jeho dluhu, současně má pak sankční charakter. Dále odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu v tomto směru, zejména v otázce přiměřenosti její výše a možnosti její moderace. Dle oprávněné nemůže při posouzení, zda výkon práva není v rozporu s dobrými mravy, zůstat stranou otázka, zda a nakolik ten který z účastníků právního vztahu, který se dovolává tohoto rozporu, vyvinul dostatečnou míru pečlivosti a předvídatosti při zakládání konkrétního právního vztahu. Pokud by byla ujednání smlouvy o úvěru posouzena jako neplatná s odkazem na rozpor s dobrými mravy, de facto by byla nezodpovědnému jednání dlužníka, spočívajícímu v porušení zásad „pacta sunt servanda“ a autonomie vůle, poskytnuta právní ochrana, což jistě není postup v souladu se zákonem. Dohodly-li se smluvní strany na poskytnutí úvěru za určitých podmínek, je obecně nezbytné vycházet z premisy, že tak učinily po zvážení všech důsledků z toho plynoucích. Sjednané úroky jsou přitom ovlivněny celou řadou faktorů, mezi něž patří např. požadavek rychlosti poskytnutí úvěru, krátkodobost nebo dlouhodobost úvěru, riziko transakce. Oprávněná též odkázala na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, podle něhož není možno rozhodčí smlouvu shledat rozpornou s dobrými mravy pouze proto, že jí oprávněná předložila k podpisu na předem předtištěném formuláři. Povinná zde neuvádí, co jí bránilo, aby takovou námitku vznesla v době uzavírání dané smlouvy nebo v rozhodčím řízení. V tvrzeních povinné nejsou uvedeny žádné důležité okolnosti, které by naznačovaly nebo poukazovaly na to, že proces sjednávání smlouvy nebyl v souladu s dobrými mravy. Povinná též nevznesla žádné námitky vůči rozhodčí smlouvě ani vůči osobám rozhodců, ačkoliv objektivně vzato tak učinit mohla. Z povinné strany tak nebylo tvrzeno, ani prokázáno, že by zde byly natolik extrémní skutečnosti, podle nichž by bylo možné dojít k závěru, že by smlouva o úvěru společně s rozhodčí smlouvou byly jako celek v kolizi s dobrými mravy, resp. s principy na ochranu spotřebitele (obdobně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 20 Cdo 1641/2018, a ze dne 21. 8. 2018, sp. zn. 20 Cdo 1449/2018). Zákon o rozhodčím řízení a jím předznamenanou ochranu v občanskoprávním sporném řízení nelze jednoduše obcházet v předstávě, že tak jako tak lze ochranu nalézt v následném exekučním řízení. S ohledem na výše uvedené oprávněná navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu I. stupně změnil tak, že se exekuce nezastavuje a aby byla oprávněné přiznána náhrada nákladů této fáze řízení.

5. Povinná ve svém vyjádření k odvolání navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí ve všech jeho výrocích potvrdil a aby přiznal povinné náhradu nákladů odvolacího řízení. Poukázala na to, že uvedené rozhodnutí je v souladu s judikaturou. Nejedná se o věcný přezkum správnosti rozhodčího nálezu, ale o posouzení pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezu (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2017, sp. zn. 20 Cdo 2897/2017). Rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3712/2012, citované oprávněnou, na daný případ nedopadá pro odlišnost posuzované věci. Ze strany exekučních soudů tak jde vždy o přezkum způsobilosti titulu, jak uvádí Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 16. 10. 2017, sp. zn. 20 Cdo 2897/2017. V rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005, citovaném oprávněnou, je argumentace postavena na ustanoveních zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, který se na daný případ nevztahuje. Stejně tak se týkají jiné věci i zmiňovaná rozhodnutí usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 20 Cdo 1641/2018, a ze dne 21. 8. 2018, sp. zn. 20 Cdo 1449/2018. Předmětná rozhodčí smlouva, která měla určovat pravomoc rozhodce rozhodovat majetkové spory v dané věci, nebyla individuálně projednána a povinná neměla možnost ovlivnit její znění. Byla sice „transparentní“, Nejvyšší soud však v usnesení ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 26 Cdo 3631/2015, stanovil nutnost zkoumat platnost rozhodčí smlouvy

(doložky) nejen z hlediska výběru rozhodce, ale je třeba zkoumat i ostatní okolnosti, zda nejsou v rozporu s dobrými mravy. Dle rozhodčí smlouvy měl být spor rozhodován jedním z několika konkrétně uvedených rozhodců, fyzických osob včetně JUDr. Martina Týleho. Tento rozhodce však spor nikdy nerozhodoval, ale rozhodovala jej Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., IČO: 27531465, se sídlem Masarykovo náměstí 1544, Pardubice. Zmiňovaný rozhodce při svém výsledku potvrdil, že oprávněné neúčtoval rozhodčí poplatky a tyto šly Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., která pro něj zajišťovala veškerou administrativu. Z výsledku rozhodce Kolaříka v jiné věci (u Okresního soudu ve Znojmě ze dne 20. 11. 2018, sp. zn. 16 EXE 905/2015) plyne, že oprávněná nehradila poplatky tomuto rozhodci, ale uvedené společnosti, která zajišťovala veškerou administrativu související s vydáváním rozhodčích nálezů, jakož i jejich psaní. Vlastníkem domény rozhodcepcz.cz je Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., pod uvedenou doménou jsou i kontaktní emaily, užívané pro daná řízení. Rozhodčí řízení tak proběhlo de facto i účetně před subjektem, který nebyl dle rozhodčí smlouvy oprávněn spor rozhodovat, což dopadá i na rozhodce JUDr. Martina Týleho, který měl vydat rozhodčí nález i pro danou věc. I z výsledků JUDr. Martina Týleho a Mgr. Radka Lubiny plyne, že neúčtovali oprávněné rozhodčí poplatky a tyto šly Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., která pro ně zajišťovala veškerou administrativu. Pokud rozhodčí nálezy připravovali pracovníci Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., rozhodčí nález má její spisovou značku a rozhodčí poplatek byl hrazen této společnosti, rozhodce nepracoval nezávisle, ale pro Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., které své služby fakturoval, tak nelze než uzavřít, že dané bylo v rozporu se smyslem zákona o rozhodčím řízení. Takové jednání není transparentní. Rozhodčí nález takto vzniklý, byť se zdánlivě tvářící jako nález rozhodce Týleho, nemůže být akceptován jako způsobilý exekuční titul, neboť jej vydal subjekt, který nebyl k rozhodčímu řízení dle rozhodčí smlouvy oprávněn. Oprávněná dále s odbornou péčí neposoudila schopnost povinné spotřebitelský úvěr splácet. Sjednaná úroková sazba několikanásobně převyšovala běžnou úrokovou sazbu spotřebitelských úvěrů poskytovaných bankami. Oprávněná tedy vyhodnotila riziko poskytnutí úvěru tak vysoce, že musela spotřebiteli vyčíslit úroky mnohonásobně převyšující nejvyšší úrokové sazby v bankách. Tato smlouva sama o sobě zjevně vylučuje splnění povinnosti dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, a je tedy neplatná. V obdobných případech soudy shledaly dané smluvní podmínky za lichevní (např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2018, č. j. 20 Co 27/2018-91).

6. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné a osobou k tomu oprávněnou, přezkoumal rozhodnutí soudu I. stupně dle § 212, § 212a odst. 5, § 214 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 52 odst. 1 exekučního řádu a po provedeném ústním jednání dospěl k níže uvedeným závěrům.
7. Z obsahu soudního spisu sp. zn. 84 EXE 1974/2016, spisu soudního exekutora sp. zn. 120 EX 27996/16 a spisu rozhodce JUDr. Martina Týleho sp. zn. 101 Rozh 8329/2015 (uloženého u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 27 Nc 5075/2016) odvolací soud zjistil po zopakování a doplnění dokazování, že dne 27. 12. 2016 pod č. j. 84 EXE 1974/2016-14 byl soudem I. stupně pověřen soudní exekutor JUDr. Dalimil Míka, LL. M., Exekutorský úřad Klatovy, vedením exekuce k vymáhání pohledávky podle vykonatelného rozhodčího nálezu rozhodce JUDr. Martina Týleho, ze dne 14. 12. 2015, č. j. 101 Rozh 8329/2015-7. Předmětným rozhodčím nálezem bylo povinné uloženo zaplatit oprávněné částku 94 152 Kč spolu s ročním úrokem z prodlení ve výši 8,05 % z této částky ode dne 26. 10. 2015 do zaplacení a smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně z částky 73 854 Kč ode dne 26. 9. 2015 do zaplacení a náhradu nákladů rozhodčího řízení ve výši 13 684 Kč do tří dnů od právní moci tohoto nálezu. Toto rozhodnutí dle doložky nabylo právní moci dne 18. 12. 2015 a vykonatelnosti dne 22. 12. 2015, když bylo povinné doručeno do vlastních rukou. Dle návrhu na zahájení rozhodčího řízení ze dne 26. 10. 2015, doručeného rozhodci na adresu Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., se přiznaný nárok sestává ze zbývajících dlužné částky dle původního splátkového kalendáře ve výši

73 854 Kč, neuhrazené smluvní pokuty dle čl. 12.1 odst. a) a b) smluvních ujednání v celkové výši 1 835 Kč, neuhrazené smluvní pokuty dle čl. 12.5 smluvních ujednání v celkové výši 18 463 Kč, neuhrazené smluvní pokuty dle čl. 12.7 smluvních ujednání ve výši 0,25 % za každý den prodlení s úhradou zbývajících dlužných částek. Tento návrh včetně výzvy k vyjádření ze dne 4. 11. 2015, obsahující poučení rozhodce o možnosti vyjádřit se k návrhu a následcích nevyjádření se, o možnosti vznést námitku podjatosti rozhodce a poučení, že rozhodce v posledních 3 letech pro oprávněnou rozhodoval spor, byl povinně doručen do vlastních rukou. Dle karty klienta povinná uhradila na úvěr v období od 25. 12. 2014 do 25. 6. 2012 celkem 11 187 Kč nepravidelnými platbami. Mezi účastníky docházelo k opakovaným telefonickým a SMS kontaktům.

8. Z rozhodčí smlouvy, která byla mezi účastníky uzavřena dne 6. 11. 2014, vyplynulo, že veškeré spory o nároky, které přímo nebo odvozeně vznikly nebo vzniknou z návrhu na uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru č. 9100871097 ze dne 6. 11. 2014 či v souvislosti s ním, nebo případně na základě uvedeného návrhu uzavřené smlouvy o revolvingovém úvěru, budou rozhodovány v rozhodčím řízení, a to podle níže uvedených pravidel rozhodčího řízení (čl. II. odst. 2.1. rozhodčí smlouvy). Veškeré spory budou v prvním stupni rozhodovány kterýmkoliv z dohodnutých rozhodců uvedeným v odst. 3.3. této rozhodčí smlouvy, kterému žalobce doručí žalobu. Rozhodčí řízení bude vedeno vždy jediným ze sjednaných rozhodců dle volby žalobce. Oprávněná je povinna před podáním žaloby zaslat žalovanému písemnou výzvu, aby tento vybral rozhodce, u kterého má být rozhodčí řízení vedeno. Žalovaný je oprávněn tohoto rozhodce vybrat pouze ze sjednaného seznamu rozhodců a je povinen doručit oprávněné písemné oznámení obsahující výběr rozhodce nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy oprávněná odeslala výzvu. Pokud uvedenou volbu neprovede nebo ji provede opožděně či nesprávně, má oprávněná právo provést volbu rozhodce se seznamu sama a tuto volbu projeví doručením žaloby tomuto rozhodci. V čl. III. odst. 3.3. je pak uvedeno celkem 13 rozhodců vždy s uvedením jejich sídla a místa případného konání rozhodčího řízení, mezi nimi mimo jiné na 3. místě i rozhodce JUDr. Martin Týle, advokát se sídlem Škroupova 651, 530 22 Pardubice. Rozhodčí řízení se má v jeho případě konat v sídle Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., IČ 27531465, na adrese Masarykovo náměstí 1544, Zelené předměstí, 530 01 Pardubice. Rozhodčí řízení bude neveřejné a ústní, avšak k projednání věci není třeba nařizovat jednání, jestliže dle rozhodce lze ve věci rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů (čl. III. odst. 3.4. rozhodčí smlouvy). Dále mohl účastník, kterému byl doručen rozhodčí nález vydaný v prvním stupni požádat o přezkum tohoto rozhodčího nálezu do 15 dnů od doručení, a to u rozhodce, který jej vydal. O žádosti o přezkum rozhodčího nálezu má rozhodovat tříčlenný přezkumný senát složený z některých z vyjmenovaných rozhodců v čl. IV. odst. 4.4.
9. Z návrhu na uzavření smlouvy o revolvingovém úvěru/smlouvy o revolvingovém úvěru č. 9101063257 ze dne 6. 11. 2014 vyplynulo, že uvedený návrh na uzavření smlouvy o úvěru na formuláři oprávněné jako úvěrujícího byl učiněn povinnou jako úvěrovaným dne 6. 11. 2014 a akceptován úvěrujícím byl 25. 11. 2014. Smluvní strany si sjednaly spotřebitelský úvěr ve výši 29 000 Kč s dobou trvání 36 měsíců a základní částkou splatnou úvěrovaným ve výši 80 568 Kč. Celková měsíční splátka byla sjednána ve výši 2 238 Kč při pevné výpůjční úrokové sazbě 126,58 % p.a. a předpokládané výši procentní sazby nákladů na tento úvěr ve výši 126,58 %. Dále byl sjednán revolvingový úvěr ve výši 17 725 Kč s úrokovou sazbou 104,39 % p.a. V oznámení o schválení úvěru k smlouvě o revolvingovém úvěru č. 9100870197 ze dne 26. 11. 2014 byl povinně schválen úvěr ve shora navrhovaném znění. Dle statistiky ČNB – databáze časových řad ARAD dosahovala průměrná výše úrokových sazeb v listopadu 2014 u spotřebitelských úvěrů pro domácnosti výše 14,07 % p.a., u kontokorentů výše 14,99 % p.a., u kreditních karet 20,20 % p.a. a u úvěrů z kreditních karet 24,51 % p.a. V hodnocení klienta ke smlouvě č. 9100870197 ze dne 6. 11. 2014, na předvyplněném formuláři, zachytil úvěrový poradce oprávněné, že povinná v době posouzení měla pravidelný příjem 9 818 Kč měsíčně (původně předvyplněno 9 500 Kč) a ostatní příjem (výživné, soc. dávky apod.) 4 400 Kč (původně předvyplněno 3 800 Kč), výdaje na

povinnou činily 3 800 Kč měsíčně (prohlásila, že nežije manželem ve společné domácnosti), na nezaopatřené děti 0 Kč a na nájem, inkaso, dopravu celkem 4 000 Kč měsíčně. Povinná tak měla mít volné zdroje 6 418 Kč (původně 5 500 Kč), při koeficientu volné zdroje/požadovaná splátka 2,8 (původně 8,7). Povinnou byla předložena k žádosti kopie občanského průkazu, doklady o dalších příjmech, potvrzení zaměstnavatele, výpis z bankovního účtu. Dle výpisu z registru Solus měla ke dni 13. 11. 2014 jeden záznam o revolvingovém úvěru ze dne 18. 7. 2011, dle výpisu z nebankovního registru klientských informací činilo CBS skóre povinné 327 (řazené do kategorie II. v rozmezí 321 – 412, nízké body do interní Score Card). Dle pracovní smlouvy ze dne 8. 6. 2011 a dohody o její změně ze dne 19. 12. 2013 byla povinná zaměstnána u zaměstnavatele Oblastní nemocnice Kolín a.s. jako dělnice v prádelně vždy na dobu určitou, dle výplatnic a výpisů z bankovního účtu č. [REDACTED], vedeného u Komerční banky a.s., na jméno M [REDACTED] K [REDACTED], roč. [REDACTED], předložených oprávněnou, dosáhla povinná v srpnu 2014 mzdy ve výši celkem 9 663 Kč (při záloze 2 000 Kč), v září 2014 ve výši celkem 9 878 Kč (při záloze 2 000 Kč), v říjnu 2014 ve výši celkem 10 340 Kč. Dle výpisu ze SIPO za 11/2014 hradila povinná zálohu na elektřinu, platby za rozhlas a televizi v celkové výši 1 230 Kč měsíčně, dle potvrzení Úřadu práce ČR, pracoviště Kutná Hora, pobírala povinná v roce 2014 příspěvek na péči o M [REDACTED] K [REDACTED], roč. [REDACTED], ve výši 4 400 Kč měsíčně.

10. Ve své výpovědi povinná uvedla, že se o oprávněné dozvěděla z novin, bylo to v době, kdy potřebovala půjčku, banky jí v té době nepůjčily. Volala na telefon z inzerátu, na základě toho jí zkontaktoval nějaký pan P [REDACTED] nebo P [REDACTED] M [REDACTED], následně k ní přijel domů vlakem, měl velký „štos papírů“. Věděl tak, v jakém stavu jsou, byl u nich v bytě, viděl postiženého syna M [REDACTED]. Neměla možnost si ta malá písmena prostudovat, byl u ní zhruba 20 minut až půl hodiny. Chtěl doložit jen výplatní pásky asi za 3 měsíce a nájemní smlouvu, jinak nic dalšího, ptal se jenom na toto, jiné další výdaje po ní sdělit nepožadoval. V hodnocení klienta neseďí údaje, když v té době platila nájemné ve výši 13 000 Kč, nemůže tam proto být uvedena částka 4 000 Kč. Stejně neseďí ani údaj, že by smlouvu uzavírala v Praze. Číslo občanského průkazu obchodnímu zástupci neříkala, ani mu její kopii dopředu neposílala. Obsah smlouvy neprobírali, řekl jí, že je dobré, kdyby zaplatila tak za 3 - 4 měsíce splátky v tam sjednané výši, tj. 2 000 Kč, poté že už na tom tak nezáleží, že bude stačit, když zaplatí kolem 1 000 Kč. Někaké podpisy uvedenému pánu na listiny dávala, bylo jich zhruba kolem 5. Neví, co to je rozhodčí řízení, ani to neprobírali. V té době na splátky 2 000 Kč neměla, vycházela z jeho informací. V době uzavírání smlouvy měla postupně 3 půjčky po 10 000 Kč, byly to takové společnosti, které se jmenovali „Cash“ a dále „Fajn půjčka“. Nikdo se jí na další dluhy a závazky neptal, proto nic dalšího nesdělovala. Měla plán, že se prodá v té době zděděný dům, bude mít na svůj podíl 200 000 Kč a pak vše zaplatí. Prodej se však prodlužoval, bylo tam 5 spoluvlastníků. Přišla jí však exekuce od exekutora pro oprávněnou, ten jí podíl na domu prodal, strhnul si z toho nějakých 80 000 - 90 000 Kč a ona z toho neměla nic. V té době ještě bydlela se svým bývalým manželem, měla dluh na nákladech za bydlení, nájemné apod. 21 000 Kč. Manžel jí v té době dával málo peněz, bydlel s ní ještě v domácnosti, byl však veden na úřadu práce. Má postiženého syna, jinak celkem tři děti, proto se nechtěla nikam stěhovat, potřebovala stabilnější bydlení. Byla a je nadále zaměstnána v prádelně v Nemocnici v Kutné Hoře.
11. Dále povinná poukázala na skutečnost, že když jí přišly záležitosti od rozhodce, volala mu. Dovolala se do advokátní kanceláře JUDr. Týleho, kde jí řekli, že má všechno zaplatit. Když přišla exekuce, volala do exekutorského úřadu a chtěla se domluvit, nabízela splátky okolo 1 000 Kč, oni chtěli 3 000 Kč a více, na to však neměla. Nejvíce jí v této exekuci strhli asi okolo 1 600 Kč, je to podle výše mzdy. Má dnes ještě další exekuce, ale tam je domluvená, že jim posílá třeba 700 Kč, v jiné věci 1 200 Kč a platí dohoda. S tímto exekutorem v této věci však dohoda možná není. Rozhodla se to řešit návrhem na zastavení v dané věci, protože paní mzdová účetní v Kolíně jí řekla, že již má zapláceno okolo 135 000 Kč a dalších 200 000 Kč po ní ještě chtějí. Přišlo jí to strašně vysoké.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrtánková

12. Podle výpisu z obchodního rejstříku (internetová verze) vznikla obchodní společnost Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., IČO 27531465, dne 15. 1. 2008, jejími [redacted] jsou JUDr. Jiří Kolařík, JUDr. Martin Týle a F [redacted] B [redacted], [redacted] pak F [redacted] B [redacted]. V roce 2014 vykázala tržby za prodej vlastních výrobků a služeb 8 696 000 Kč (v roce 2013 5 843 000 Kč), při výkonové spotřebě 4 602 000 Kč (za rok 2013 3 049 000 Kč), a výsledkem hospodaření před zdaněním za rok 2014 ve výši 1 842 000 Kč (dle rozvahy za rok 2014). Tato společnost sídlí na adrese Masarykovo nám. 1544, Pardubice, užívá email: rozhodcepce@seznam.cz a má registrovanou doménu rozhodcepce.cz (z výpisu registrátora CZ.NIC, z webových stránek společnosti). Dle zprávy Okresního soudu v Pardubicích ze dne 27. 3. 2018 měl JUDr. Martin Týle u předmětného soudu ke dni 15. 3. 2018 uloženo celkem 12 768 spisů. JUDr. Martin Týle při svém výslechu před Okresním soudem v Pardubicích ve věci sp. zn. 42 Cd 174/2018 dne 12. 10. 2018 potvrdil, že v roce 2008 nebo 2009 byla mezi Rozhodčí společností Pardubice s.r.o. a oprávněnou uzavřena smlouva o spolupráci, zřejmě časově neomezená, podle níž mohou vystupovat jako rozhodci ve sporech mezi oprávněnou a jejími klienty. Rozhodcovskou činnost ukončil asi v roce 2016, nevyločil, že by nějaký spor rozhodoval ještě v roce 2017. Výši příjmů dle své výpovědi v letech 2010 až 2018 nesledoval, příjmy z rozhodcovské činnosti činily zhruba 10 % jeho čistých příjmů, po odečtení nákladů. Rozhodčí řízení zajišťovali jednak dva zaměstnanci jeho kanceláře a 10 – 15 zaměstnanců Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., kteří vykonávali činnost také pro jiné rozhodce. Obsahem práce zaměstnanců byla administrativa, ti s právním vzděláním prováděli i předběžné právní posuzování sporů. Poplatek za řízení byl stanoven ke konci rozhodovací činnosti 1 100 Kč, bez jeho zaplacení by spor neproběhl. Více než 50 % rozhodčích nálezů vydal ve sporech, ve kterých byla účastníkem oprávněná. Necítil se ekonomicky závislým na oprávněné. Nebyl schopen uvést, ani zhruba, časovou náročnost vydání jednoho rozhodčího nálezu, žaloby přicházely v dávkách, např. v počtu 100 kusů naráz. S každou žalobou se seznámil v okamžiku, kdy zkoumal platnost rozhodčí smlouvy a zda má pravomoc rozhodovat spor. Fyzicky rozhodčí nálezy nepsal, ty vyhotovovali zaměstnanci za využití vzorů, které přizpůsobily konkrétnímu případu. Nález následně kontroloval on nebo jiný právník. JUDr. Jiří Kolařík (rozhodce a společník Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o.) při svém výslechu před Okresním soudem ve Znojmě ve věci sp. zn. 16 EXE 905/2015 dne 20. 11. 2018 odhadl, že vydával v období od roku 2008/2009 do roku 2016/2017 zhruba 25 – 30 nálezů týdně. Rozhodčí poplatek byl oprávněnou hrazen na účet Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., z něj byly placeny náklady (kanceláře, pronájmy, software, hardware, zaměstnanci společnosti). Rozhodčí nálezy psala administrativa, není zdatný písař, nediktoval jim je, časovou náročnost jeho účasti na rozhodnutí nebyl schopen určit. Měl z uvedené společnosti podíl na zisku, někdy společnosti z advokátní kanceláře také účtovali.
13. F [redacted] B [redacted] při svém výslechu před Obvodním soudem pro Prahu 10 ve věci vedené pod sp. zn. 54 EXE 5280/2016 dne 17. 12. 2018 uvedl, že byl v období od roku 2009 do roku 2017 zaměstnán jako [redacted] u Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o. Zajišťovali administrativní zázemí pro rozhodce, byla tam dohoda o odměňování rozhodce za jeho činnost, veškeré náklady spojené s rozhodčí činností pak nesla rozhodčí společnost. Obsahem dohody bylo, že za určitý počet rozhodnutých věcí bude rozhodci příslušet určitá odměna, v níž byly zohledněny náklady. Odměňování bylo variabilní, záviselo na finanční náročnosti každého konkrétního sporu. Vyloučil, že by spor rozhodoval někdo jiný, než kdo přijal funkci rozhodce, rozhodčí společnost se na rozhodování konkrétních rozhodců nepodílela. Rozhodčí poplatek byl hrazen na účet rozhodčí společnosti, spory ze strany oprávněné tvořily 80 % činnosti Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o. Kromě příjmů z rozhodčích poplatků jiné příjmy z podnikatelské činnosti společnost neměla, dále měla ještě dotace. Zisk společnosti byl rozdělován na základě rozhodnutí společníků. Existovala trojstranná dohoda mezi rozhodcem, Rozhodčí společností Pardubice s.r.o. a oprávněnou ohledně úhrady rozhodčích poplatků.

14. Návrhem doručeným soudnímu exekutorovi dne 9. 8. 2018 se domáhala povinná zastavení předmětné exekuce s tím, že smlouva o úvěru č. 9100870197, jejíž návrh podepsala dne 6. 11. 2014, a na ni navazující rozhodčí smlouva jsou absolutně neplatné pro rozpor s dobrými mravy dle ustanovení § 580 o.z. a tvoří jeden vzájemně provázaný smluvní konstrukt. Rozhodčí smlouva jí byla předložena k podpisu zároveň s návrhem na uzavření úvěrové smlouvy, když k uzavření smlouvy došlo až následně, doručením oznámení o schválení úvěru ze dne 3. 3. 2014. V daném případě se nejedná o věcný přezkum správnosti rozhodčího nálezu, ale o posouzení pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezu (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4084/12, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 2897/2017). V souladu s platnou judikaturou je nezbytné, aby soudy zkoumaly okolnosti uzavření daných formulářových smluv (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2401/2014). Zde je klíčové, z jakých jmen mohla povinná jako spotřebitel vybírat osobu rozhodce, když tato jména vybrala pouze oprávněná. Exekučnímu soudu je jisté z úřední činnosti známo, že uvedení rozhodci rozhodovali pro oprávněnou nikoliv nahodile, ale v řádu mnoha tisíců sporů, a jsou de facto ekonomicky závislí na oprávněné. Například v rozhodčí smlouvě prvně uvedená JUDr. Eva Vaňková rozhodla pro oprávněnou k 16. 8. 2016 minimálně 27 741 sporů, kde rozhodčí poplatek činí 1 100 Kč. Povinná o tomto vztahu a závislosti rozhodkyně na oprávněné nevěděla a dané s ní nebylo individuálně projednáno, jakož s ní ani nebyla projednána další jména rozhodců včetně JUDr. Martina Týleho. V dané věci je třeba s ohledem na závěry Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 4022/2017, zkoumat nikoliv jen počet sporů, které dotčený rozhodce rozhodoval, ale i jeho majetkové poměry, aby bylo možno konstatovat ekonomickou závislost rozhodce. Dále povinná poukázala na majetkové poměry rozhodců JUDr. Evy Vaňkové a JUDr. Martina Týleho. JUDr. Martin Týle vystupuje v 5 subjektech zapsaných v obchodním rejstříku, mezi něž spadá i Rozhodčí společnost Pardubice s.r.o., která vznikla 15. 1. 2008. V roce 2014 činil její výsledek hospodaření před zdaněním 1 842 000 Kč, podíl na zisku byl společníkům vyplacen ve výši 195 480 Kč. Úroková sazba byla sjednána v dotčené úvěrové smlouvě ve výši 126,58 % p.a. a RPSN ve výši 126,58 % p.a., což se přičítá dobrým mravům. Pro případ prodlení se splácením byla sjednána smluvní pokuta ve výši 25 % z dlužné částky, dále 0,25 % denně za každý den prodlení s úhradou nové jistiny po zesplatnění. Je zřejmé, že podmínky v úvěrové smlouvě jasně odpovídají kategorii smluvních podmínek, které spadají pod kritéria vymezená v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 199/11 i sp. zn. III. ÚS 4084/12. Povinná má za to, že předmětná rozhodčí smlouva je sama o sobě neplatná, a rovněž byla i přímo navázána na smlouvu o úvěru odporující dobrým mravům, kdy tyto spolu tvořily účelový konstrukt zajišťující nemravné obohacení oprávněné. Jsou tedy dány důvody pro zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. Oprávněná s odbornou péčí neposoudila schopnost povinné spotřebitelský úvěr splácet. Pokud jsou úroky vyjádřením rizika, že dlužník nebude splácet, když bonitní klient dostává nízké úroky a méně bonitní klient dostává úroky vysoké, tak je třeba v případě dané smlouvy s úroky 126,58 % p. a. konstatovat, že povinná byla zjevně nebonitní, a to dokonce do té míry, že jí nebylo možno poskytnout úroky v souladu se zákonem. Oprávněná zjevně poskytla povinné finanční prostředky na úrok, který se přičítá dobrým mravům. Tato úvěrová smlouva sama o sobě logicky zjevně vylučuje splnění povinnosti dle § 9 odst. 1 zákona 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a je tedy neplatná.
15. Oprávněná s návrhem na zastavení exekuce nesouhlasila s tím, že exekuce je vedena na základě pravomocného a vykonatelného exekučního titulu.
16. Odvolací soud s ohledem na obsáhlost dokazování provedeného v odvolacím řízení, které bylo dostatečným podkladem pro rozhodnutí o odvolání, a zásadu procesní ekonomie (i s ohledem na pasivitu Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o. v dané věci) již další důkazy neprováděl.
17. Podle § 55 odst. 1 exekučního řádu může povinný podat návrh na zastavení exekuce do patnácti dnů ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zastavení exekuce. Návrh na zastavení exekuce se podává u pověřeného exekutora. V případě, že oprávněný s návrhem na zastavení exekuce

nesouhlasí a exekutor návrhu nevyhoví, rozhoduje o zastavení exekuce podle § 55 odst. 2, 3 a 4 exekučního řádu soud. Řídí se přitom důvody stanovenými v § 268 o.s.ř. a ve zvláštních předpisech.

18. Podle § 268 odst. 1 písm. b) o.s.ř. soud na návrh povinného výkon rozhodnutí (exekuci) zastaví, jestliže rozhodnutí, které je podkladem výkonu, bylo po nařízení výkonu zrušeno nebo se stalo neúčinným. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. lze exekuci zastavit i tehdy, je-li nepřípustná, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.
19. Podle § 40 písm. c) exekučního řádu je i vykonatelný rozhodčí nález vykonatelným exekučním titulem.
20. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (dále jen ZRR) se strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů ze smluv, které se spotřebitelem uzavírá podnikatel, sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu nebo o nichž to stanoví zvláštní zákon, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).
21. Podle § 7 odst. 1 ZRR rozhodčí smlouva má zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Rozhodce může být určen i stranami dohodnutou osobou nebo způsobem uvedeným v pravidlech pro rozhodčí řízení podle § 19 odst. 4. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý.
22. Podle § 8 odst. 1 ZRR je rozhodce vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti.
23. *Nejedná o věcný přezkum exekučního titulu, je-li ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 199/11, a ze dne 11. 12. 2014, sp. zn. III. ÚS 4084/12, zkoumáno, zda je úvěrová smlouva neplatná pro rozpor s dobrými mravy. Nicméně pro závěr, zda je úvěrová smlouva neplatná ve smyslu citovaných nálezů Ústavního soudu (a proto je neplatná i rozhodčí smlouva a není dána pravomoc rozhodce), je třeba zkoumat, za jakých konkrétních okolností byla úvěrová smlouva uzavírána, včetně zohlednění kritérií vytyčených judikaturou Nejvyššího soudu ve vztahu ke smluvní pokutě, úrokům, zajištění pohledávky apod. (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 20 Cdo 1387/2017)*
24. V usnesení ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 20 Co 3324/2017, Nejvyšší soud uvedl (s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3150/2012), že *princip nezávislého a nestranného rozhodování, jež je určující pro rozhodování soudců, se uplatní i pro rozhodování rozhodců; k vyloučení rozhodce z projednání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat. Typicky jde o případy, kdy je rozhodce současně na straně účastníka řízení či svědka, resp. když by řízením či jeho výsledkem mohl být dotčen na svých právech; shodně to platí, má-li k účastníkům řízení příbuzenský, přátelský nebo zjevně nepřátelský vztah, příp. vztah ekonomické závislosti. Posledně učiněnou poznámku však nutno ztotožnit s ekonomickým vztahem bezprostředním a přímým, např. působí-li rozhodce současně jako zaměstnanec jedné ze stran rozhodčí smlouvy, jako obchodní partner, kolega v zaměstnaneckém či obdobném poměru, a nelze jej spatřovat jen v tom, že rozhodčí vzhledem ke každé jím vyřízené věci vzniká nárok na odměnu. V opačném případě by totiž mohla být totožná námitka vznášena i vůči stálým rozhodčím soudům, jež ostatně mohou strany sporu taktéž do rozhodčích doložek navrhovat opakovaně. Uvedl, že jistou „opakovanost“ rozhodce zákon o rozhodčím řízení výslovně předpokládá; proto k vyloučení konkrétní osoby rozhodce z projednávání a rozhodování o věci nemůže postačit jen tvrzení, že je jednou ze stran rozhodčí smlouvy opakovaně, event. i dlouhodobě navrhován.*
25. V usnesení ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, Nejvyšší soud konstatoval, že *ačkoli neplatnost smlouvy hlavní (úvěrové) sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí (viz shora citovaný rozsudek ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. 29 Odo 1222/2005), a ačkoli ani neplatnost rozhodčí smlouvy není v*

daném případě odvoditelná ze samotného jejího obsahu (viz závěry výše), nelze – ve smyslu v předchozím zaznamenaných právních názorů – opomenout uvážit, zda obojí ve svém celku (jak obsahově tak procedurálním) není postiženo stigmatem kolize se zde rozhodnými „dobrymi mravy“ (§ 580 o. z.), resp. se zákonnými principy ochrany spotřebitele (coby „slabší strany“). Na tomto místě tak do hry vstupují i specifické okolnosti podoby konkrétních závazků dlužníka, včetně těch, jež mají „sankční“ povahu, zakomponované do úvěrové smlouvy (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 1387/2016).

26. Kritéria, podle nichž má být posuzován soulad úvěrové smlouvy a rozhodčí smlouvy s dobrými mravy rozvinul Nejvyšší soud v usnesení ze dne 6. 11. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3844/2018, kdy je na místě zabývat se zejména posouzením těchto aspektů:

1) mírou a zjevností rozporu rozhodcem přisouzeného plnění s dobrými mravy z pohledu hmotného práva (i s ohledem na výši smluvní pokuty, na smluvní úrok z poskytnuté částky), když dovolací soud již dříve dovodil, že přisoudil-li rozhodce oprávněnému plnění, které není ve zjevném rozporu s dobrými mravy, není možné, aby byl rozhodčí nálezh sledán nezpůsobilým exekučním titulem a exekuce byla zastavena (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2018, sp. zn. 20 Cdo 1641/2018);

2) možným zneužitím finanční tísně spotřebitele;

3) mírou indicií, které podporují závěr o ekonomické provázanosti rozhodce s oprávněným;

4) způsobem ustanovení rozhodce;

5) mírou a odůvodněností pasivity povinného – spotřebitele, který své námitky ve vztahu ke způsobu určení rozhodce, jakož i hmotněprávní výhrady k plnění, které bylo v rozhodčím řízení přiznáno, nevznesl již při podpisu rozhodčí smlouvy, případně v rozhodčím řízení či v rámci žaloby podle ustanovení § 31 z. r. ř.

27. V aktuálním rozhodnutí pak Ústavní soud dne 26. 2. 2019 pod sp. zn. III. ÚS 4129/18 konstatoval, že posouzení rozpornosti úvěrové smlouvy s dobrými mravy (a na ni navazující eventuelní rozhodnutí soudu o zastavení exekuce) nemůže vycházet jen z "objektivizovaného" hodnocení jednotlivých parametrů takové úvěrové smlouvy, byť k tomuto úkolu přistoupil krajský soud v nyní posuzované věci důsledně a referenčním kritériem mu bylo zejména odůvodnění nálezu sp. zn. I. ÚS 199/11. Naopak obecné soudy - a tedy i krajský soud v nyní posuzované věci - by měly poskytovatele úvěrů vést (i třeba cestou případného zastavení exekuce k návrhu povinného) k přesvědčivému zkoumání toho, zda (budoucí) dlužník nebude mít zjevný problém svůj úvěr splatit. Přitom nejde podle Ústavního soudu o žádný zvlášť přísný či dokonce nepřiměřený požadavek; to, zda je reálné splacení dluhu je přece celkem výchozí zásada, kterou by jako obecný princip měly soudy vzít v úvahu bez ohledu na to, zda je v nějakém zákoně výslovně zakotven, anebo nikoli. Krajský soud se však v ústavní stížnosti napadeném usnesení tím, zda a jak si vedlejší účastnice posoudila - řečeno slovy judikatury Soudního dvora - úvěryschopnost stěžovatele, dostatečně nezabývá.

28. V daném případě byla exekuce podle exekučního titulu - rozhodčího nálezu - zahájena v roce 2016, přičemž povinná podala návrh na zastavení exekuce pro nezpůsobilost předmětného titulu. Jak vyplývá z nejnovější judikatury Nejvyššího soudu, konkrétně z jeho usnesení ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017-124, je při respektování závěru, že neplatnost smlouvy hlavní (zde úvěrové) sama o sobě nezpůsobuje neplatnost smlouvy rozhodčí, po zjištění platnosti rozhodčí smlouvy nezbytné vždy ještě zvážit, zda obě samostatné smlouvy ve svém celku nejsou v kolizi s dobrými mravy ve smyslu § 580 o. z., příp. zákonnými principy ochrany spotřebitele (překonává tak omezené závěry rozhodnutí sp. zn. 29 Odo 1222/2005). Na tomto místě hrají dle shora citované judikatury důležitou roli okolnosti konkrétních závazků dlužníka, včetně těch se sankční povahou, které vyplývají z obsahu vlastní úvěrové smlouvy. Ústavní soud pak v citovaných závěrech (zejm. v sp. zn. I. ÚS 199/11 nebo sp. zn. III. ÚS 4084/12) při respektu zákazu věcného přezkumu správnosti vykonávaného titulu uzavřel, že není možno poskytovat soudní ochrany subjektům, které „evidentně poškozují práva svých klientů“, vnucující jim ujednání v podobě zajištění biankosměnkou, smluvní pokutou ve výši 30 % nebo 45 % dlužné částky za prodlení s platbou splátek v řádu jednotek týdnů či smluvní pokutou ve výši pětinasobku dlužné částky za hrubé porušení smlouvy nebo podmínek. Citovaná starší judikatura Ústavního soudu sice dopadá na skutkově odlišné případy od posuzovaného, jejím základním poselstvím však je, že není možno poskytnout „soudní ochranu“ či vykonat takové rozhodčí

nálezy, byť splňující požadavky vykonatelnosti, které potvrzují svými výroky výrazně nepřiměřené nároky věřitelů vůči jejich dlužníkům.

29. Povinná vystavěla své námitky vůči platnosti vlastní úvěrové smlouvy na skutečnosti, že obsahuje nepřiměřeně vysoký úrok ve výši 126,58 % ročně (RPSN 126,58 % p.a.), který se přičítá dobrým mravům, dále obsahuje smluvní pokutu ve výši 0,25 % denně a že neměla možnost tyto skutečnosti v rámci kontraktace ovlivnit. Současně poukázala na nedostatečné, resp. nesprávné posouzení schopnosti povinné úvěr splácet, ve vztahu k vlastní rozhodčí smlouvě pak na ekonomickou závislost rozhodců zařazených mezi 13 osob, z nichž mohl žalobce vybírat rozhodce pro příslušný spor. Pokud soud I. stupně v daném konkrétním případě přistoupil ke zkoumání pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezu, pak postupoval v souladu s platnou judikaturou Nejvyššího soudu i Ústavního soudu. Následně pak vystavěl závěr o neplatnosti předmětné rozhodčí smlouvy výlučně na nepřiměřenosti sjednaného úroku a sankčních ujednání (smluvní pokuty) pro případ prodlení se splácením úvěru, tedy na jediném kritériu platnosti vlastní úvěrové smlouvy, a tím i na ní navazující rozhodčí smlouvě, což neobstojí zejména s ohledem na závěry novější rozhodovací praxe (zejm. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 3844/2018 a Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 4129/18). I nadále je třeba respektovat v takovýchto případech zásadu, že exekuční soud není v rámci exekuce oprávněn přezkoumávat správnost exekučního titulu, který naplňuje podmínky materiální a formální vykonatelnosti, stejně tak odstraňovat případné nedostatky při jeho vydání. Proto i citované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, stejně jako i novější judikatura rozvíjející jeho závěry, zakazuje poskytnutí ochrany v exekučním řízení jen situacím, které mají výrazně excesivní povahu. V tomto směru se pak nelze ztotožnit s námitkou oprávněné, že by ze strany povinné absentovala odpovídající tvrzení „o extrémních skutečnostech či okolnostech“ podle nichž by bylo možné dojít k závěru, že dotčená smlouva o úvěru společně s rozhodčí smlouvou jako celek byly v kolizi s dobrými mravy.
30. *V souladu s dobrými mravy při sjednávání úroků při peněžité půjčce je takové jednání věřitele, který se při peněžité půjčce "spokojí" - bez ohledu na to, v jaké situaci se nachází dlužník - s přiměřenou výší úplaty (odměny) za užívání půjčené jistiny a který tedy své volné peněžité prostředky hodlá "zhodnotit" běžným (obvyklým) způsobem rovněž v případě, že dlužník uzavírá smlouvu o půjčce v situaci pro něj obtížné. Nelze totiž přehlédnout, že dlužník uzavírá smlouvu o půjčce a dohodu o úrocích z půjčené částky často právě z důvodu své tíživé finanční situace; neodpovídá obecně uznávaným pravidlům chování a vzájemným vztahům mezi lidmi a mravním principům společenského řádu, aby dlužník i v takové situaci poskytoval (musel poskytovat) věřiteli nepřiměřené nebo dokonce "lichvářské" úroky. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že nepřiměřenou a tedy odporující dobrým mravům je zpravidla taková výše úroků sjednaná ve smyslu ustanovení § 658 odst.1 obč. zák., která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. V projednávané věci soudy zjistily, že úroková míra u úvěrů poskytovaných bankami činila v době uzavření smluv o půjčce 9 až 15,5% ročně. Vzhledem k tomu, že dohodnutá výše úroků (ve výši 60% ročně) podstatně (téměř čtyřnásobně) přesahovala horní hranici této obvyklé úrokové míry, je za tohoto stavu věci odůvodněn právní závěr, že šlo o ujednání, které je v rozporu s dobrými mravy, a tedy ve smyslu ustanovení § 39 obč. zák. neplatné (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004).*
31. V daném případě rozhodce přiznal oprávněné nárok na zaplacení částky 73 854 Kč jako zbývající dluh dle splátkového kalendáře, tedy částku dlužné jistiny a kapitalizovaného dlužného úroku dle úvěrové smlouvy ve výši 126,58 % p.a., který byl zahrnut v jednotlivých měsíčních splátkách. Pokud soud I. stupně shledal tento smluvní úrok nepřiměřeně vysokým a tudíž kolidujícím s dobrými mravy, pak nepochybil, a to i za situace, že tento odpovídá podle parametrů úvěru (jistina 29 000 Kč, doba splácení 36 měsíců a splátka 2 238 Kč) efektivní úrokové sazbě při měsíčním skládání úroků, tj. svědčí o výnosovosti pro oprávněnou. Nominální úroková sazba pak odpovídá ve skutečnosti výši 84,65 % ročně (viz např. <https://www.finance.cz/uvery-a-pujcky/kalkulacky-a-aplikace/splatkovy-kalkulator>), což však z vlastní smlouvy, oznámení o úvěru ani

všeobecných podmínek neplyne, ačkoliv povinná měla být o tomto základním parametru řádně informována. Pro spotřebitele je rozhodující především skutečnost, kolik celkem bude povinen věřiteli vrátit za celé výpůjční období, a tato skutečnost je bez ohledu na uvedení efektivní nebo nominální úrokové sazby ve smlouvě vždy stejná. Zde šlo o závazek vrátit do tří let zhruba 2,8 násobek zapůjčené částky. I citovaná výše nominální úrokové sazby (o kolik se za rok zvýší dlužná částka) však výrazně (několikanásobně) převyšuje obvyklou úrokovou míru v době poskytnutí úvěru, když dle statistiky ČNB byly v posuzovaném období úvěry v bankovním sektoru poskytovány v průměrné sazbě 24,51 % p.a. (konkrétně u pravidelně nejvýše úročených úvěrů z kreditních karet). Odvolací soud pak při posouzení zohlednil, že citovaná statistika je váženým průměrem sazeb s nižší vypovídací hodnotou a užil pro posouzení tam nejvyšší uváděnou sazbu, když zde šlo o spotřebitelský neúčelový úvěr, zjevně bankami běžně úročený nižšími sazbami. Soudní judikatura již v minulosti k otázce přiměřenosti smluvního úroku zaujala stanovisko, že v rozporu s dobrými mravy je zpravidla výše úroků, která podstatně převyšuje úrokovou míru v době jejich sjednání, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček (viz citované sp. zn. 21 Cdo 1484/2004). V daném případě odvolací soud neopomenul zohlednit ani skutečnosti, že šlo o úvěr spotřebitelský, poskytovaný oprávněnou jako nebankovním subjektem na krátké období (36 měsíců). Tyto skutečnosti (vysoká rizikovitost, mimobankovní sektor, krátkodobost úvěru) však nemohou odůvodnit poskytování finančních prostředků za výrazně odlišných podmínek, než je tomu v bankovním sektoru. Do kontextu nepřiměřených ujednání úvěrové smlouvy pak zapadají i ujednání týkající se prodlení povinné jako dlužníka. Rozhodcem byl oprávněně v souladu s úvěrovou smlouvou přiznán zákonný úrok z prodlení z citované dlužné částky dle splátkového kalendáře, ačkoliv ta obsahovala jak jistinu, tak i kapitalizovaný nepřiměřený smluvní úrok, když tato skutečnost byla „skryta“ ve všeobecných smluvních podmínkách pod tzv. novou jistinu úvěru (viz odst. 12.4. smluvních podmínek).

32. Na případ možného porušení povinnosti v podobě řádného a včasného splácení úvěru povinnou reagovala oprávněná ve své formulářové smlouvě (konkrétně v samostatných všeobecných podmínkách, které se staly součástí smlouvy o úvěru) dále zajištěním formou smluvní pokuty. Její přiměřenost je třeba hodnotit vždy vzhledem ke všem okolnostem případu, přičemž smluvní pokuta sjednaná ve výši zhruba 0,5 % denně z dlužné částky (182,5 % p.a.) byla v minulosti shledána judikaturou Nejvyššího soudu v zásadě jako odpovídající dobrým mravům (viz rozsudky ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. 33 Cdo 772/2010, ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. 33 Cdo 1682/2007). Co lze považovat za přiměřenou a přípustnou míru zajištění pro případ prodlení u spotřebitelských úvěrů vyjádřil následně zákonodárce v podobě korektivu § 122 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „ZSÚ“). Podle § 122 odst. 1 písm. b) tohoto zákona sice sjednaná výše úroků z prodlení nesmí přesáhnout výši stanovenou právním předpisem (nařízením vlády); současně je však možné si sjednat pro případ prodlení smluvní pokutu (§ 122 odst. 1 písm. c) ZSÚ). Její výše obecně nesmí přesáhnout 0,1 % denně (36,5 % p.a.) z částky, ohledně níž je spotřebitel v prodlení § 122 odst. 2. ZSÚ, přičemž souhrn výše všech uplatněných smluvních pokut nesmí přesáhnout součin čísla 0,5 a celkové výše spotřebitelského úvěru, nejvýše však 200 000 Kč (§ 122 odst. 3 ZSÚ). Nejde o právní úpravu aplikovatelnou na daný případ (s ohledem na její účinnost a přechodná ustanovení), vyjadřuje však výrazný posun vnímání parametrů v oblasti sankčních plateb pro případ prodlení spotřebitele se splácením zapůjčených finančních prostředků směrem k jeho důsledné limitaci. V daném případě se oprávněná dopustila dalšího nepřiměřeného a značně pro spotřebitele nepřehledného řetězení nároků, když smluvní pokuta sjednaná v čl. 12 smluvních podmínek, vedle smluvní pokuty z dlužných splátek, která má vzrůstající sazbu podle délky prodlení (8 % při více než 15 dnech prodlení, dalších 13 % při více než 30 dnech), zahrnuje i sazbu 25 % z dlužné nové jistiny, tj. dlužné jistiny a kapitalizovaného úroku, při jejím nesplacení do 10 dnů po zesplatnění a dále sazbu 0,25 % denně (91,25 % p.a.) z nové jistiny úvěru od druhého dne po zesplatnění úvěru do zaplacení. Nejde tak o přiměřené nastavení sankce, vzrůstající jen v absolutní částce s délkou prodlení, neboť na počátku prodlení

vznikla povinné fakticky povinnost zaplatit 27,5 % z celkové dlužné částky - jistina a úrok (tj. 20 298 Kč z dlužných 73 854 Kč) a dále vzrůstá vždy o výši dlužné částky ročně. Dané nastavení úroku z prodlení a smluvní pokuty jako celku ve všeobecných podmínkách svědčí nikoliv jen o snaze oprávněné kompenzovat své ztráty způsobené pozdním vrácením zapůjčených prostředků a přiměřeným způsobem sankcionovat porušení základní povinnosti dlužníka, ale spíše o snaze zajistit si další výrazné plnění nad rámec sjednané ceny peněz (smluvního úroku) v segmentu trhu, kde i podle častých tvrzení oprávněné je podstatně zvýšená rizikovost návratnosti úvěrů. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že oprávněná již nepožaduje „cenu peněz“ i za období po splatnosti celého úvěru.

33. Dle názoru odvolacího soudu nelze též odhlédnout od skutečnosti, že předmětná smlouva o úvěru tvoří značně nesourodý celek, sestávající se z návrhu na uzavření smlouvy, který na formuláři oprávněné činí budoucí dlužník (v přítomnosti úvěrového poradce oprávněné), oznámení oprávněné o schválení úvěru (akceptace věřitele), v němž je oprávněna měnit parametry úvěru (z hlediska úrokové sazby, výše navrhovaného úvěru) a samostatných všeobecných smluvních podmínek. Citované čtyřstránkové všeobecné podmínky představují značně nepřehledný text, obsahující celou řadu zkratk a vzájemných odkazů na jednotlivá ustanovení, což je činí nejen špatně pochopitelnými, ale i špatně čitelnými. V souvislosti s vyhotovením písemného návrhu na uzavření smlouvy je uzavírána též předmětná rozhodčí smlouva, která dopadá i na případné spory vzniknuvší z citovaného návrhu. Pokud se pak oprávněná domáhá aplikace zásady „pacta sunt servanda“ a posouzení míry pečlivosti a předvídatosti na straně povinné, pak nelze odhlédnout od skutečnosti, že celý proces kontraktace probíhá na jejích formulářových dokumentech, kde má potencionální dlužník minimální možnost působení (ve vztahu ke změně či úpravě podmínek). Vědoma dopadů jejího jednání si pak může být jen za situace, kdy je řádně a v odpovídající míře o obsahu smluv informována. Celá právní úprava ochrany práv spotřebitele v oblasti finančních služeb (zejm. obč. zák. i o.z., původní zákon o spotřebitelském úvěru) vychází z premisy, že spotřebitel je v daných vztazích v nevýhodném „slabším“ postavení (z důvodu omezených informací o produktech, menší ekonomické síly apod.), a proto musí finanční instituce odpovídajícím způsobem šetřit jeho práva (zejm. zvýšená informační povinnost, posouzení jeho schopnosti úvěr splácet, omezení sankcí). V daném případě však z výpovědi povinné vyplynulo, že proces uzavírání smlouvy proběhl v její domácnosti, s časovou dotací 20 až 30 minut, kdy povinná nebyla seznámena s podstatnými skutečnostmi vyplývajícími z podepisovaných dokumentů (zejm. výši úroků a sankcí, podřízení režimu rozhodčího řízení apod.). Naopak povinnosti povinné ze smlouvy byly spíše bagatelizovány, když byla ujistěna, že postačí zaplacení pouze zhruba tří splátek v plné výši, což nekoresponduje s povinnostmi z vlastní smlouvy. Tím samozřejmě nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že povinná citované listiny podepsala a stvrdila, že se seznámila s jejich obsahem, a též do zákonné domněnky zakotvené v § 4 odst. 1 o.z., kdy povinná je plně svéprávnou osobou a tudíž se u ní předpokládá, že je nositelem minimálně průměrného rozumu, který je schopna užívat s běžnou péčí a opatrností.
34. Odvolací soud se následně zabýval otázkou, nakolik oprávněná jako podnikatel v oblasti poskytování úvěrů v případě povinné posoudila schopnost oprávněné úvěr splácet ve smyslu § 145/2010 Sb., zákona o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném v době uzavření smlouvy. Z provedeného dokazování vyplynulo, že povinná byla v době uzavření ve finanční tísní, když její příjem na celkem tři děti a její osobu činil celkem okolo 14 000 Kč (mzdu v průměru okolo 9 960 Kč měsíčně, příspěvek na péči na zletilého syna 4 400 Kč měsíčně), a manžel jí výrazněji nepřispíval. V předmětné době měla dluhy na bydlení (okolo 21 000 Kč), k jejichž úhradě měl úvěr od oprávněné sloužit. V té době již splácela jednu půjčku. Neměla současně možnost dosáhnout úvěru v bankovní oblasti, za lepších podmínek. Pokud vyhodnotila oprávněná schopnost povinné předmětný úvěr s pravidelnou měsíční splátkou 2 238 Kč pozitivně, a to i na základě povinnou prokazatelně doložených listin (doklad o mzdě, doklad o platbě SIPO, doklad

o příspěvku), pak nepostupovala s náležitou pečlivostí a obezřetností. Příjmy povinné v době sjednání smlouvy zjevně výrazněji nepřevyšovaly nejzákladnější výdaje (spíše je ani nekryly) a nebyl tak dán vůbec prostor pro nastavení sjednaných splátek bez ohrožení finanční sféry povinné a vyživovaných osob z její strany. V daném případě je dokonce zjevný nesoulad mezi faktickým stavem, který měl být povinnou zástupci oprávněně sdělován, i při návštěvě poradce u povinné i zřejmý, a stavem zaznamenaným v podkladech oprávněné, v tzv. hodnocení klienta. Oprávněná tak bez objektivních důvodů pracovala s celkovými příjmy povinné ve výši 13 300 Kč, výdaji na povinnou a náklady bydlení ve výši 7 800 Kč (výdaje na povinnou 3 800 Kč, nájem a inkaso 4 000 Kč), a volnými prostředky pro účely splátky ve výši 6 418 Kč. To i za situace, že jí byl doložen doklad o pobírání příspěvku na péči na syna povinné, tj. doklad o závislosti minimálně jedné další osoby na příjmu povinné. V hodnocení se pak neodrazily v žádné výši náklady na nezaopatřené děti, splátky na jiné dluhy, ačkoliv dle povinné byl o účelu úvěru úvěrový poradce oprávněně informován, minimálně zletilého postiženého syna, o kterého povinná osobně pečuje, v domácnosti povinné potkal.

35. Odvolací soud naopak neshledal důvodnou námitku o ekonomické závislosti rozhodce JUDr. Martina Týleho na oprávněné. Jak již Nejvyšší soud uvedl v citovaném rozhodnutí sp. zn. 20 Cdo 422/2017, ke konstatování ekonomické závislosti rozhodce, a tím i možné jeho podjatosti nepostačí zjištění, že je opakovaně zařazován do rozhodčích smluv oprávněné. Muselo by jít o vztah bezprostřední a přímý, tj. pakliže by současně rozhodce působil jako zaměstnanec jedné ze stran rozhodčí smlouvy, její obchodní partner, kolega v zaměstnaneckém nebo jiném obdobném poměru. K vyloučení rozhodce z projednávání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že jeho vztah k dané věci, účastníkům nebo zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude schopen nezávisle a nestranně rozhodovat (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3150/2012). Z provedeného doplněného dokazování vyplynulo (z výsledku rozhodce v jiném řízení), že citovaný rozhodce měl v rozhodném období vedle rozhodčí činnosti celou řadu dalších výdělečných činností, konkrétně vykonával advokacii a činnost insolvenčního správce, byl společníkem v obchodních společnostech. Příjmy z rozhodcovské činnosti činily zhruba 10 % jeho čistých příjmů. Vlastní rozhodčí smlouvu, kde žalobce mohl vybírat z určeného počtu osob jednu jako rozhodce pro jeho spor (zde z 13 osob přesně určených), pak dlouhodobě judikatura shledává transparentní, a to i za situace, že tyto osoby jsou de facto výlučně vybírány opakovaně oprávněnou, když jsou obsaženy ve formulářovém (předem daném) znění smlouvy. Podstatným deficitem transparentnosti (dle provedeného dokazování v této věci) však trpí tato smlouva v tom směru, že vlastní rozhodčí řízení fakticky neprobíhalo výlučně před žalující stranou vybranou osobou rozhodce, ale za podstatného příspěví třetí osoby – Rozhodčí společnosti Pardubice s.r.o., o čemž byla informována výlučně oprávněná (viz výpověď F. B. o trojstranné dohodě oprávněné, rozhodce a citované společnosti) a nikoliv též povinná. Tato skutečnost pak nevyplývá ani z vlastního obsahu rozhodčí smlouvy, když podle jejího znění měla adresa sídla být pouze doručovací adresou pro podání žaloby. Ačkoliv uvedená obchodní společnost měla sloužit jako podnikatel, zajišťující pro vybrané rozhodce administrativní činnost v jednotlivých rozhodčích řízeních, fakticky plnila úlohu stálého rozhodčího soudu (nezřízeného zákonem), což je dle právní úpravy a ustálené judikatury nepřijatelný postup. Této společnosti byly v souladu s rozhodčí smlouvou nejen doručovány rozhodčí žaloby oprávněné, ale tato jim následně přidělovala spisové značky jednotlivých rozhodců a zajišťovala výběr rozhodčích poplatků na svůj bankovní účet (nikoliv na samostatný účet rozhodce). Vůči vyúčtování pak byl citovaný rozhodce za svou činnost „vyplácen“, ačkoliv jako nezávislý rozhodce měl být příjemcem celého poplatku za rozhodčí řízení on a z něj případně hradit své náklady na rozhodčí řízení, tj. i za případné služby třetích osob. Předmětná společnost pak prostřednictvím zaměstnancům vykonávala nejen vlastní administraci (vedení rejstříku sporů, příjem a odeslání zásilek), ale zajišťovala prokazatelně i psaní vlastních rozhodčích nálezů, byť pod odborným dohledem citovaného rozhodce. K právnímu posouzení sporů pak JUDr. Martin Týle využíval nejen svých

odborných znalostí, ale případně zázemí (zaměstnanců) své advokátní kanceláře. Současně byl uvedený rozhodce zainteresován na uvedené obchodní společnosti, a to jako jeden z jejích společníků, který měl mimo jiné příjem z vyplácených podílů na zisku. Tyto okolnosti, mající nepochybně zásadní vliv na výběr rozhodce, byly povinné při sjednávání rozhodčí smlouvy zatajeny.

36. Povinná pak byla prokazatelně aktivní jak v době vzniku nedoplatků (viz karta klienta), když byla v kontaktu s oprávněnou, tak i v průběhu rozhodčího řízení (kontaktovala kancelář rozhodce). Řádných prostředků obrany v podobě písemných námitek v rozhodčím řízení, žádosti o přezkum, stejně jako žaloby na zrušení rozhodčího nálezu nevyužila, byť písemných poučení v souladu s ZRR se jí dostalo. Šlo zjevně i o reakci na telefonát do kanceláře rozhodce, kde se jí od zaměstnanců mělo dostat pouze výzvy, aby vše zaplatila. Na obdobnou reakci narazila i u soudního exekutora, u něhož nedosáhla pro ni přiměřených splátek. Impulsem pro podání návrhu na zastavení exekuce a vyhledání právní pomoci byla u povinné skutečnost, že přes provedené rozsáhlé srážky z jejích příjmů (okolo 127 000 Kč), tj. částky pokrývající jak dlužnou částku, náklady exekuce i část sankcí, jí zbývá v exekuci dále hradit ještě výraznou částku sankcí.
37. S ohledem na výše uvedené odvolací soud, v souladu s dílčími závěry soudu I. stupně, dospěl k závěru v kontextu okolností, za nichž došlo k založení povinnosti povinné rozhodčím nálesem, k uzavření úvěrové smlouvy a na ní navazující rozhodčí smlouvy, že jsou předmětné smlouvy stíženy stigmatem kolize s dobrými mravy ve smyslu § 580 o.z., resp. se zákonnými principy na ochranu spotřebitele. Absentuje tak v daném případě platně uzavřená rozhodčí smlouva zakládající pravomoc JUDr. Martina Týleho k vydání rozhodčího nálezu v předmětné věci a je dán ve smyslu § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. důvod pro zastavení exekuce jako celku. Odvolací soud je si vědom „rozkolísanosti“ rozhodovací praxe jeho jednotlivých senátů, na kterou oprávněná de facto poukazuje odkazy na jednotlivá jeho minulá rozhodnutí ve svých podáních. Je třeba v tomto směru zohlednit, že šlo o rozhodnutí reagující na postupně se vyvíjející judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu, do níž výraznější obecný průlom vneslo až rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, a následně zpřesnění kritérií pro posuzování aspektů platnosti rozhodčí smlouvy, navazující na „hlavní“ úvěrovou smlouvu, trpící případnou kolizí s dobrými mravy jako celek, až rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2018, sp. zn. 20 Cdo 3844/2018. Nelze pominout, že některá z minulých rozhodnutí byla následně pro omezený rozsah posouzení kritérií zrušena se závazným návodem dovolacího soudu, nebo překonána novou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu.
38. Pokud jde o náklady řízení mezi účastníky a náklady exekuce, pak soud I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 89 exekučního řádu, když jejich náhradu přiznal povinné. Byla to oprávněná, kdo zavinil zastavení daného řízení, neboť jej vyvolala na základě nezpůsobilého exekučního titulu. Jeho nedostatky pak byly způsobeny shora citovaným jednáním oprávněné, a to zejména v oblasti stanovení smluvních podmínek úvěru i pro rozhodčí řízení, což leželo výlučně či převážně na oprávněné. Při stanovení výše odměny sice soud I. stupně do tarifní hodnoty věci nesprávně zahrnul i vymáhané náklady oprávněné z rozhodčího řízení, současně však vyšel z nižší kapitalizované částky smluvní pokuty a povinná přiznanou částku nákladů nerozporovala, proto odvolací soud vycházel odměny advokáta povinné, jak je stanovil soud I. stupně. V odůvodnění výše těchto nákladů odkazuje odvolací soud na usnesení soudu I. stupně.
39. S ohledem na výše uvedené postupovat podle § 219 o.s.ř. a napadené usnesení po doplnění dokazování jako věcně správné potvrdil.
40. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 za použití § 151 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když jejich náhrada náleží povinné. Pro stanovení tarifní hodnoty je rozhodná výše peněžitého plnění, kdy právní zástupce v daném případě uplatnil nárok na odměnu z částky 87 125 Kč (zjevně za nedoplatek na splátkovém kalendáři 66 854 Kč a smluvní pokutu dle čl. 12.1. odst. a), b), čl. 12.5. smluvních ujednání 20 298 Kč). Odvolací soud tak

vycházel z takto uplatněného (nižšího) nároku. Za úkon právní služby tedy v dané věci náleží dle § 7 bod 5 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e) advokátního tarifu odměna 2 310 Kč. Náhrada nákladů řízení povinné činí celkem 9 474,30 Kč a tvoří ji odměna advokáta podle advokátního tarifu ve výši 6 930 Kč (3 x 2 130 Kč – vyjádření k odvolání, 2 x účast při ústním jednání) a paušální částka náhrady hotových výdajů 900 Kč (3 úkony po 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, DPH 21 %.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **dovolání** do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně, pokud napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř.

Praha 16. dubna 2019

JUDr. Martina Kasíková, v.r.
předsedkyně senátu